

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Βιργίλιος, Ἐπίσκοπος Σάλτσμπουργκ † 27η Νοεμβρίου 784

Ὁ Ἅγιος Βιργίλιος (St. Vergil, Vergilius, Virgilius, Feirgil ἢ Feargha), ἦταν Ἴρλανδὸς Κληρικὸς καὶ πρῶτος ἀστρονόμος.

Ὁ Βιργίλιος ὑπηρετήσε ὡς Ἡγούμενος τοῦ Ἄγκαμπο (Aghaboe), Ἐπίσκοπος Ὀσσορυ (Ossory) καὶ ἀργότερα Ἐπίσκοπος τοῦ Σάλτσμπουργκ. Ὠνομάστηκε «Ἀπόστολος τῆς Καρινθίας» καὶ «γεωμέτρης».

Καταγόταν ἀπὸ μία εὐγενῆ οἰκογένεια τῆς Ἴρλανδίας. Τὸ ὄνομά του ἦταν Φεϊργίλιος (Feirgil) καὶ λέγεται ὅτι ἦταν ἀπόγονος τοῦ Νάϊαλ (Niall of the Nine Hostages).

Ὁ Φεϊργίλιος πιθανότατα ἐκπαιδεύθηκε στὴν Μονὴ τῆς Αἰόνας.

Στὸ «Χρονικὸ τῶν τεσσάρων Δασκάλων» καὶ «Χρονικὸ τοῦ Οὐλστερ» (Χρονικὰ τῆς μεσαιωνικῆς Ἴρλανδικῆς ἱστορίας, *Annals of the Four Masters* καὶ *Annals of Ulster*), ἀναφέρεται ὡς Ἡγούμενος τοῦ Ἄγκαμπο, ὅπου ἦταν γνωστὸς λόγῳ τῶν γνώσεών του στὴν γεωγραφία.

* * *

Τὸ ἔτος 745, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἴρλανδία, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀλλά, ὅπως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτές του, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι υἰοθετοῦσαν τὴν πρακτικὴ αὐτὴ ὡς ἔργο εὐσεβείας, ἐγκαταστάθηκε στὴν Γαλλία, ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ μεγάλη εὐνοια ἀπὸ τὸν Πιπῖνο τὸν Βραχὺ (751-768), τότε Ἄρχηγο τοῦ Παλατιοῦ ὑπὸ τὸν Χιλδερίκο Γ' τοῦ Βασιλέως τῶν Φράγκων (714 – 755).

Ἦταν σύμβουλος τοῦ Πιπίνου. Στὴν Ἴρλανδία, ὁ Βιργίλιος εἶχε

λάβει τὸν τίτλο «vir sapiens», τὸ ὁποῖο σήμαινε *φωτισμένος πνευματικὸς πατέρας*, ὁ ὁποῖος γνώριζε ἐπίσης τὶς κοσμικὲς ἐπιστῆμες. Πιθανότατα χρησιμοποίησε ἓνα ἀντίγραφο τῆς *Collectio canonum Hibernensis* (μία ἰρλανδικὴ συλλογὴ Κανονικοῦ Δικαίου), γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ νὰ λάβῃ βασιλικὴ κληρονομία τὸ 751, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Πιπίνος τὴν ἀναγνώρισί του ὡς Βασιλεὺς ὁ Βραχύς, μετὰ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Χιλδερίχου Γ', ὁ ὁποῖος ἀποσύρθηκε σὲ Μοναστήρι.

* * *

Ἀφοῦ πέρασε δύο ἔτη στὸ Κρέσσυ (Cressy), πλησίον τοῦ Κομπιέγ (Compiègne), πῆγε στὴν Βαυαρία, μετὰ ἀπὸ πρόσκλησι τοῦ Δοῦκα Ὀδίλο (Odilo, 737-748), ὅπου ἴδρυσε τὸ Μοναστήρι τοῦ Χέρενχιμζε (Herrenchiemsee-Chiemsee), καὶ μέσα σὲ ἓνα ἢ δύο ἔτη, ἔγινε Ἡγούμενος τοῦ Ἀββαείου τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Σάλτσμπουργκ, ὅπου ἀκολούθησε τὴν παράδοσι τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου, καὶ διετέλεσε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Σάλτσμπουργκ.

Διοικοῦσε τὴν Ἐπισκοπὴ χωρὶς νὰ εἶναι Ἐπίσκοπος τῆς, μετὰ Ἐπίσκοπο τὸν Ντομπνταγκρέκο (Dobdagrecus, πιθανῶς καὶ αὐτὸς ἰρλανδικῆς καταγωγῆς). Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Δυτικῆς Δύσεως, τὸ ἔθιμο νὰ ὑπάγεται ὁ Ἐπίσκοπος σὲ ἓναν Ἡγούμενο, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε τὶς ἀπαραίτητες χειροτονίες, ἦταν εὐρῶς διαδεδομένο στὶς περιοχὲς ἐκεῖνες ὅπου ὁ εὐαγγελισμὸς τῆς χώρας ἔζεκινοῦσε ἀπὸ τὰ Μοναστήρια.

Ὡστόσο, εἶχε πολλὰς πνευματικὰς διαμάχες μετὰ τὸν μεγάλο Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Βονιφάτιο († Μνήμη: 5ῆ Ἰουνίου, βλ. ἐδῶ), στὸν ὁποῖο ἀνατέθηκε ἀπὸ τὸν Πάπα Γρηγόριο Β' νὰ ὀργανώσῃ τὶς τέσσαρις Ἐπισκοπὲς τῆς Βαυαρίας, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὰς διαμάχες, καθὼς ὁ Βιργίλιος ἦταν πολὺ ἔμπειρος στὴν ἀστρονομία, τὴν γεωγραφία, τὴν ἀνθρωπολογία, ἐννοίει οἱ ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ φαίνωνται «αἰρετικὰς» στὰ μάτια τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου.

* * *

Μετὰ τὸ Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου, ὁ Βιργίλιος ἔγινε Ἐπίσκοπος τοῦ Σάλτσμπουργκ τὸ 766 ἢ 767 καὶ ἐργάσθηκε ἐπιτυχῶς γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῆς Ἐπισκοπῆς του καθὼς καὶ γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐκανε ἰδιαίτερη προσπάθεια νὰ ἐκπαιδεύσῃ νέους συνεργάτες, πρᾶγμα ποὺ εὐνοήθηκε, ἐπειδὴ ἡ φήμη του γιὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν μὀρφωσί του εἶχε προηγηθῆ, καὶ ὁ Βιργίλιος ἀποδείχθηκε στὴν

Ἀνδριάντας τοῦ Ἁγίου Βιργιλίου. Στὸν καθεδρικὸ Ναὸ στὸ Σάλτσμπουργκ.

συνέχεια δραστήριος πνευματικός ποιμένας. Ἐκατὸν Μοναχοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ πενήντα δόκιμοι, μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἀπὸ τὶς ἀνώτερες τάξεις τῆς χώρας, εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Βιργιλίου καὶ συνολικὰ ἐξήντα τέσσερα ἐκκλησιαστικὰ ἰδρύματα μποροῦν νὰ ἀποδοθοῦν σὲ αὐτόν.

Δραστηριοποιήθηκαν στὶς γερμανόφωνες περιοχὲς ὡς καὶ στὸ νεοαποκτηθὲν δουκάτο τῶν ἀκόμη παγανιστικῶν Καρινθίων, Ἀλλικῶν Σλάβων. Ἐκεῖ ἡ ἱεραποστολικὴ δρᾶσις συνωδεύθηκε ἀπὸ πολλὲς ἀντιδράσεις μὲ τὴν μορφή ἐξεγέρσεων κατὰ τῆς φραγκικῆς ἐπικυριαρχίας, λόγῳ τῆς βαθειᾶς δυσπιστίας τῶν σλαβικῶν Καραντῶν ἀπέναντι σὲ ὀτιδήποτε φραγκικόν.

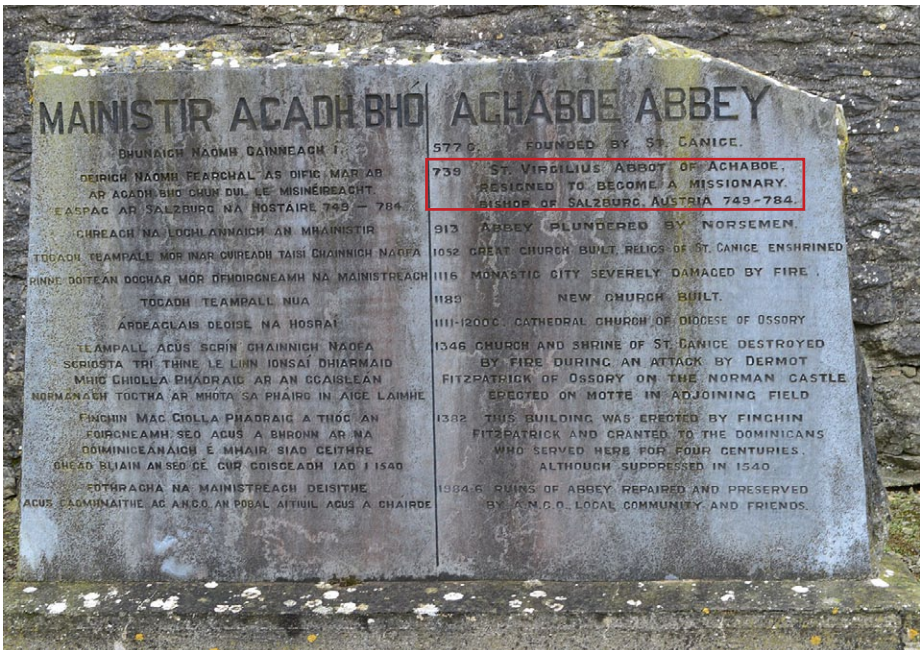
Ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Μόδεστος, ἓνας Βαυαρὸς Ρωμαῖος, τὸ σῶμα τοῦ ὁποῖου ἀναπαύεται στὴν ἐκκλησία τῆς Maria Saal, ἦταν ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος ἐπίσκοπος τῆς Καρινθίας καὶ χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βιργίλιο.

Ἐπίσης ἐκπαίδευσε καὶ ἔστειλε ἱεραποστόλους στὴν Οὐγγαρία.

* * *

Στὶς 27 Νοεμβρίου 784, ἀφοῦ ἐτέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία, ὁ Ἅγιος Βιργίλιος ἐκοιμήθη ὀσιακῶς καὶ ἐτάφη στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου, τὸν ὁποῖον εἶχε κτίσει.

Προέστη τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Σάλτσμπουργκ, ὡς Ἠγούμενος καὶ ὡς Ἐπίσκοπος, γιὰ σχεδὸν σαράντα χρόνια.

Πλάκα μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Ἀββαείου Ἄγκαμπο.

Τὴν ἐποχὴ τῶν Καρολίδων, ἡ μνήμη τοῦ τελευταίου ἀνεξάρτητου Ὁρθόδοξου Ἐπισκόπου τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Βαυαρίας εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς σβησθῆ.

Ἐνα παρεκκλήσι ἀνεγέρθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸν ταπεινὸ τάφο του στὸν τοῖχο τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκρυβε ἐντελῶς τὸν τάφο του. Μόνο κατὰ τὴν διάρκεια ἐργασιῶν ἀνοικοδομήσεως, τὸ 1181, ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπο Eberhard, ἀνακαλύφθηκε, προνοία Θεοῦ, ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου. Δίπλα στὰ ἱερὰ ὀστᾶ του βρέθηκε μία μικρὰ εἰκόνα τοῦ Ἐπισκόπου Βιργιλίου καὶ μία σύντομη ἀναφορὰ στὶς οἰκοδομικὲς του δραστηριότητες.

Ἀπὸ τότε ποὺ τὰ ἅγια Λείψανά του ἐκτέθηκαν εἰς προσκύνησιν, πολλὲς ἀπαντήσεις σὲ προσευχὲς ἔχουν ἔλθει μέσῳ τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἐπισκόπου Βιργιλίου.

(*) Βλ. https://en.wikipedia.org/wiki/Virgil_of_Salzburg καὶ https://orthpedia.de/index.php/Virgil_von_Salzburg • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

*Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ ,
τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν!*

